

Arrest

nr. 177 648 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Hamme, vertegenwoordigd door de Burgemeester
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Hamme van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij (de gemeente Hamme) en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat J. CREYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij (de gemeente Hamme).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2016 nam de burgemeester van de gemeente Hamme de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die worden gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19.12.2015 werd ingediend door:

Naam: B.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Slowakije
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: Kosice (Tsjecho-Slowakije)
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

(...)

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie;
De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn een recent bewijs van gehuwde staat met BAGOGA Vladimir ingediend. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan 3 maanden als echtgenote van BAGOGA Vladimir (Geboren op 24.08.1965 te Kosice (Tsjecho-Slowakije) – Nationaliteit: Slowakije) werd geweigerd aan de betrokkene en zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform. Art. 51, §1, 3de lid van het KB van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

1.2. De beslissingen die werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeksters dochter worden aangevochten in het beroep gekend onder het nr. 191.087.

2. Over de rechtspleging

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, is niet de auteur van de bestreden beslissing, zodat zij buiten de zaak moet worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het Verdrag van 04 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Doordat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het feit dat de familiale en relationele bindingen van verzoekster primordiaal in België liggen, wordt artikel 8 geschonden van het EVRM, dat in België rechtstreekse werking geniet.

De bestreden beslissing kan niet worden gerijmd met het recht op respect voor het privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoekster, die in België onder hetzelfde dak woont met haar gezin, zijnde haar partner en hun twee dochters, reeds volledig ingeburgerd in België. Te meer zou het gezin als het ware in twee gesplitst worden, de vader en de jongste (gemeenschappelijke) dochter met een geldig verblijfsdocument in België als gevolg van het welslagen van de aanvraag bijlage 19, die in België mogen blijven, en de oudste dochter Monika (van een andere vader) en verzoekster die zouden worden uitgewezen. Dit enkel en alleen omdat het klaarblijkelijk administratief en praktisch moeilijk is een recent attest van gehuwde staat te verkrijgen.

Het is evident dat de weigering van een verblijfsmachtiging en de eventuele uitwijzing naar het land van herkomst met zekerheid een schending inhouden van het gezins- en familieleven van verzoekster.”

3.2. Het tweede middel is genomen uit de schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- “en/of” het proportionaliteitsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoekster ziet in het land van herkomst geen mogelijkheden om gelet op zijn fysieke toestand enige kans te maken op de arbeidsmarkt. Zij zou door een mogelijke uitwijzing hoogstwaarschijnlijk haar laatste kans verliezen om een aangepaste tewerkstelling te vinden. Daarenboven zou het gezin dat verzoekster en haar echtgenoot hier hebben opgebouwd, met hun twee dochters die hier schoolgaand zijn en reeds vlot Nederlands spreken, uit elkaar vallen. De jongste dochter en haar vader zijn verblijfsgerechtigd, de oudste dochter en verzoekster niet. Het hoeft geen betoog dat dergelijke situatie rampzalig zou zijn voor het hele gezin.

Men moet de situatie individueel en in concreto beoordelen, wat onvoldoende is gebeurd. Hierdoor zijn de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Dit is des te meer een noodzaak gelet op de uiterst specifieke en ongelukkige situatie waarin verzoekster en haar gezin zich vinden. Wanneer eindelijk de uitzichtloze situatie van het gezin B. een succesvol einde naderde, de vader van het gezin dhr. V.B. kreeg een arbeidsovereenkomst aangeboden en kon zo zijn aanvraag bijlage 19 succesvol afronden, kreeg verblijfsdocumenten voor verblijf in België, evenals zijn dochter. Het enige wat nog ontbreekt om het gehele gezin gerechtigd in België te laten verblijven in een attest van gehuwde staat. Verzoekster en haar gezin doen op heden dan ook alles om dergelijk attest in hun land van herkomst te bekomen.

Bovenvermelde gevolgen c.q. overwegingen van de bestreden beslissing gaan manifest in tegen het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De Gemeente Hamme houdt geen rekening met de individuele situatie van verzoekster, die dreigt te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, niet alleen met verlies van haar huidige gezinssituatie, sociale bindingen en uitzicht op een tewerkstelling, maar tevens met zeer nefaste gevolgen voor beide dochters van verzoekster, die in België volledig zijn ingeburgerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De thans bestreden beslissing geeft integendeel blijk van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door de Gemeente Hamme.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoekster, heeft de bestreden beslissing duidelijk ook het redelijkheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

3.3. Het derde middel, door verzoekster vierde middel genoemd, is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, en gestoeld op de volgende argumentatie:

“Verzoekster verwijst naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

De Gemeente Hamme heeft nagelaten om zijn beslissing op een degelijke manier te motiveren, doordat inhoudelijk de bal herhaaldelijk wordt misgeslagen in weerwil van de objectieve feiten, waardoor het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Deze materiële motiveringsplicht houdt immers in dat de inhoud en de motivering van een beslissing zinnig moet zijn, en in overeenstemming met de objectief aangetoonde feiten. Dit is in casu manifest niet het geval.

De motivering in casu gaat zonder twijfel onvoldoende in op de individuele toestand/situatie van verzoekster, en miskent de objectieve feiten, zoals hoger reeds werd uiteengezet.”

3.4. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld:

3.4.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4.2. Verzoekster diende op 19 december 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als echtgenote van haar man die de Slovaakse nationaliteit heeft en een verblijfsrecht heeft in België. Daarbij werd haar gevraagd om een attest van gehuwde staat voor te leggen.

Het wordt niet betwist dat verzoekster dit attest niet heeft voorgelegd, meer nog, verzoekster bevestigt dat zij dit attest niet heeft voorgelegd en dat zij alles in het werk stelt om dat alsnog te doen.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat *“de betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie; De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn een recent bewijs van gehuwde staat met B. V. ingediend.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij, eens zij heeft geconstateerd dat de noodzakelijke documenten niet werden bijgevoegd en daardoor niet is aangetoond dat aan de criteria werd voldaan, nog zou moeten overgaan tot enige proportionaliteitstoets in het algemeen of op grond van artikel 8 van het EVRM in het licht van de individuele situatie van de aanvrager (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Om dezelfde reden kan een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel evenmin worden aangenomen, en is verder ook niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

3.4.4. In de mate dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij in de nota heeft vastgesteld dat verzoekster een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en dat zij naar aanleiding daarvan in het bezit werd gesteld van een nieuwe bijlage 19.

Wanneer de verwerende partij een bijlage 19 aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Dit staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. (cfr. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het beroep heeft aldus op dat vlak geen voorwerp meer.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is voor het overige zonder voorwerp. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS